

Arrest

nr. 113 086 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14) van 1 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN CALSTER, die *loco* advocaat W. VAN MELDERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 15 oktober 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegt met de heer A., L.O, van Ghanese nationaliteit maar met verblijfsrecht in België.

1.2. Op 17 januari 2013 wordt de zoon van verzoekster geboren.

1.3. Op 1 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Dit is de bestreden beslissing die op 12 juli 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Betrokkene voldoet niet meer aan de voorwaarden van art. 10, volgens art. 11 §1 van de wet van 15.12.1980.

Uit een samenwoonstverslag d.d. 18.05.2013 blijkt dat er geen samenwoonst meer is tussen betrokkene en haar partner en vader van haar kind. De gegevens uit het rijksregister bevestigen eveneens dat er geen samenwoonst meer is.

De partner van betrokkene en de vader van haar kind, deed op 24.05.2013 een adreswijziging naar de (...) te Turnhout, terwijl mevrouw en hun gezamenlijk kind op 07.06.2013 een adreswijziging deze naar het (...) te Turnhout.

Gezien het gezamenlijk kind werd op 07.06.2013 gevraagd naar de banden die de vader heeft met zijn kind.

Uit een schrijven van de advocaat van mevrouw blijkt dat de vader van het kind geen alimentatiegeld betaalt en eveneens geen gebruik maakt van het bezoekrecht. Tevens blijkt uit de brief dat betrokkene een procedure hieromtrent zou opstarten.

Gezien er geen affectieve band is tussen vader en kind, houdt A.G. niets tegen om haar kind mee te nemen naar haar land van herkomst.

Wat betreft het opstarten van een procedure, kan betrokkene zich hoe dan ook laten vertegenwoordigen door haar advocaat.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Door deze beslissing wordt immers het attest van immatriculatie ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

2.2. Ter terechtzitting legt de verwerende partij een nota met opmerkingen neer waarbij ze opmerkt dat de nota die op 20 augustus 2013 aan de Raad werd overgemaakt slechts de oneven pagina's toont. Hoewel de raadsvrouw van verzoekster tegen de neerlegging van de volledige nota op de terechtzitting geen bezwaar lijkt te hebben, merkt de Raad op dat krachtens artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de verwerende partij haar nota met opmerkingen dient te bezorgen binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep.

Uit artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de nota ambtshalve uit de debatten wordt geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72.

De volledige nota die pas op de terechtzitting wordt overgemaakt door de verwerende partij, werd dus niet ingediend binnen de door de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Gelet op deze vaststelling en gelet op de rechten van de verdediging wordt de volledige nota, zoals overgemaakt op de terechtzitting, uit de debatten geweerd.

De Raad zal in onderhavig beroep enkel rekening houden met de onvolledige nota die op 20 augustus 2013 werd overgemaakt.

3. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekster in haar verzoekschrift om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verzoekt, merkt de Raad op dat deze vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte

van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 2° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregelen betreft. Verzoekster heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekster voert ook aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“GEGRONDHEID: schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals onder meer gesteld in artikel 62 Vreemdelingenwet en in de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht, manifeste beoordelingsfout

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

De motivatie van DVZ klopt op heden voor wat het feit dat verzoekster niet langer samenwoont met de heer A., zijnde de vader van D. (zie supra).

Echter is de motivering van DVZ betreffende de affectieve banden tussen vader en kind niet correct.

Het DVZ motiveert zijn beslissing immers onterecht als volgt:

“Gezien het gezamenlijk kind werd op 07.06.2013 gevraagd naar de banden die de vader heeft met zijn kind.

Uit een schrijven van de advocaat van mevrouw blijkt dat de vader van het kind geen alimentatiegeld betaalt en eveneens geen gebruik maakt van het bezoekrecht.

Tevens blijkt uit de brief dat betrokkene een procedure hieromtrent zou opstarten. Gezien er geen affectieve band is tussen vader en kind, houdt A.G. niets tegen om haar kind mee te nemen naar haar land van herkomst.

Wat betreft het op star ten van een procedure, kan betrokkene zich hoe dan ook laten vertegenwoordigen door haar advocaat. ”

(eigen onderlijning)

DVZ komt geheel ten onrechte tot het besluit dat er geen affectieve band is tussen vader en kind.

Bijgevolg is het besluit dat verzoekster zonder meer haar kind kan meenemen naar haar land van herkomst eveneens onterecht.

Immers heeft de heer A. een procedure opgestart voor de Jeugdrechtbank te Turnhout teneinde het volledige ouderlijke gezag te krijgen over D. en teneinde verzoekster te laten veroordelen tot betaling van een onderhoudsbijdrage voor D.

Duidelijk is dat de heer A. op heden wel degelijk tracht een affectieve band te bekomen met D.

Sterker nog, de heer A. wenst het volledige ouderlijk gezag over D. te bekomen, alsmede de inschrijving van D. in de bevolkingsregisters bij hem.

Uiteraard verzet verzoekster zich ten stelligste tegen het toekennen van het volledige ouderlijk gezag aan de heer A.

Echter is verzoekster zich er wel van bewust dat de heer A., als vader, recht heeft op persoonlijk contact en een affectieve band met zijn zoon, D.

In deze omstandigheden is het voor verzoekster dan ook onmogelijk om D. mee te nemen naar haar land van herkomst.

Indien verzoekster zou verplicht worden terug te keren naar haar land van herkomst zonder haar zoon D., zou dat een manifeste schending inhouden van artikel 8 EVRM.

De beslissing van DVZ, welke aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 12/07/2013, is dan ook niet in overeenstemming met de beginselen van behoorlijk bestuur, wegens niet correct gemotiveerd.”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.4. De verzoekster voert aan dat de gemachtigde ten onrechte heeft geoordeeld dat er geen affectieve band is tussen haar zoon en zijn vader, aangezien hij het ouderlijk gezag over zijn zoon tracht te bekomen, en dat verzoekster haar zoon dus niet kan meenemen naar het land van herkomst.

4.5. Artikel 10, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

4.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde in toepassing van artikel 11, § 1 van de vreemdelingenwet aan verzoekster het verblijf weigert aangezien er geen samenwoning meer is tussen haar en de partner die ze kwam vervoegen, en omdat er geen affectieve band is tussen deze partner en hun gezamenlijk kind.

4.7. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een samenwoningverslag van 18 mei 2013 waaruit zou blijken dat verzoekster en haar partner L.O.A. niet meer samenwonen, waarbij wordt aangegeven

dat dit wordt bevestigd door de gegevens uit het rijksregister. Dit wordt door de verzoekster betwist noch weerlegd.

4.8. Waar verzoekster stelt dat haar voormalige partner L.O.A. wel degelijk tracht een affectieve band te bekomen met hun gemeenschappelijk kind, en daarvoor verwijst naar het verzoekschrift dat de heer A. heeft ingediend bij de jeugdrechtbank van Turnhout teneinde het volledige ouderlijke gezag te bekomen, dient de Raad op te merken dat dit verzoekschrift dateert van 30 juli 2013 en dus van na de bestreden beslissing van 1 juli 2013.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654).

De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Bovendien stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekster op 18 juni 2013 een schrijven heeft gericht aan de stad Turnhout, met de mededeling dat verzoekster geen alimentatie ontvangt voor haar kind en dat de heer A. zijn bezoekrecht niet gebruikt. Verzoekster heeft op 16 juli 2013 zelfs een verzoekschrift tot toekenning van onderhoudsgeld/bijdrage in de buitengewone kosten ingediend bij het vredegerecht van het kanton Turnhout, waarin ze stelt: *“dat de heer A. geen enkele bijdrage levert in het onderhoud van zijn kind, noch in natura, noch door betaling van een onderhoudsbijdrage, noch door betaling van de helft van de buitengewone kosten”*. Hieruit kon de gemachtigde op 1 juli 2013 dan ook geldig afleiden dat er *“geen affectieve band is tussen vader en kind”* en dat niets verzoekster tegenhoudt om haar kind mee te nemen naar het land van herkomst, om vervolgens aan verzoekster het verblijf te weigeren.

Met de loutere verwijzing naar het verzoekschrift van 30 juli 2013, waarmee de Raad bij de beoordeling geen rekening kan houden, en het betoog dat de heer A. wel degelijk tracht een affectieve band te bekomen met hun gemeenschappelijk kind, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Voorts maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat er geen samenwoning meer is tussen verzoekster en de heer A. en dat er geen affectieve band is tussen vader en kind, en bijgevolg heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekster en haar minderjarige zoon.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aangetoond. Een manifeste beoordelingsfout wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.9. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.10. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, Conka v. België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.11. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.12. De verzoekster voert aan dat wanneer ze zou verplicht worden terug te keren naar haar land van herkomst zonder haar zoon D, dit een schending van artikel 8 van het EVRM zou inhouden. De Raad dient echter op te merken dat de bestreden beslissing een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt voor verzoekster en haar zoon. Nu de bestreden beslissing duidelijk en op goede gronden stelt dat niets verzoekster tegenhoudt om haar zoon mee te nemen naar het land van herkomst, is er dan ook geen sprake van een scheiding tussen beiden.

Voorts merkt de Raad op dat er enkel een procedure tot het verkrijgen van het ouderlijk gezag werd opgestart waarvan de uitkomst nog niet gekend is. Het staat bijgevolg heden niet vast dat de vader volledig of gedeeltelijk ouderlijk gezag zal verkrijgen.

In de huidige stand van zaken toont verzoekster niet aan dat zij door de uitvoering van de bestreden beslissing zou gescheiden worden van haar zoon. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de huidige omstandigheden dan ook niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES